

ELLER

(Uzzâl Tevşîh)

Şiir:: Faruk Nafiz ÇAMLIBEL
Beste: Cinuçen TANRIKORUR

Usûl: Sofyan (Ağırca)

♩ = 72

Ah O gü nâ hın bi zi kah ret se mü câ zâ
tı ge rek Cen ne tin Mey ve i Mem
nû' u na el sür dü re rek Et ti dün yâ
yı ha râm Â de m'e Hav vâ' nın e li
Ne o lur Yû suf u on kar deş u nut
say dı su da Ah So na er sey di se ren câ
mı o gün bir ku yu da Ne o lur
bâ di ye den Mıs ra gi der ken ker van
Ol maz ol say dı o gün Yû su fa bir

(Uzzâl Tevşîh'in Devâmı -2-)

tah tı re vân Kırk a sır yâd e de riz

yal nız o nun bir şe yi ni Yû su f'un par

ça la yıp â ru ha yâ göm le ği ni

Te pe den tır na ğa fâş et ti Ze lî hâ'

nın e li (SAZ..

(Daha ağır ♩ - 64)
..) Â dem ev lâ

dı ha tır lar dö ke rek göz ya şı nı

Bir gü müş tep si de Yah yâ yı Re sû 'lün

ba şı nı Sun du zâ lim le re iş ret

gü nü Sel mân' in e li Vur du ej der

(Uzzâl Tevşîh'in Devâmı -3-)

den a sâ siy le kö pür müş de ni ze

Dal ga lar diz çö ke rek gel di hu zû

run da di ze Bah ri Ah mer ya rı lıp ver

di ge çit Mû sâ' ya Geç ti kav miy

le be râ ber o ra dan Sî nâ' ya

Sür dü tâ Rab be ka dar kav mi ni Mû sâ'

nın e li (Daha ağır) Dâ i mâ çar mı hı om zun

da bir in san gö rü rüm Her du â sıy

le yü rür hâ le ge lir bir kö tü rüm

Bir te mâ sıy le a çar kör gö zü î sâ'

(Uzzâl Tevşih'in Devâmı -4-)

(Canlı)

nın e li *ff*(SAZ..)

Çöl de kız gın

gü neş al tın da ge çen gaz ve gü nü

Kah ra mân üm me ti nin gör dü su suz

düş tü gü nü Ye ni bir mü ci ze sey

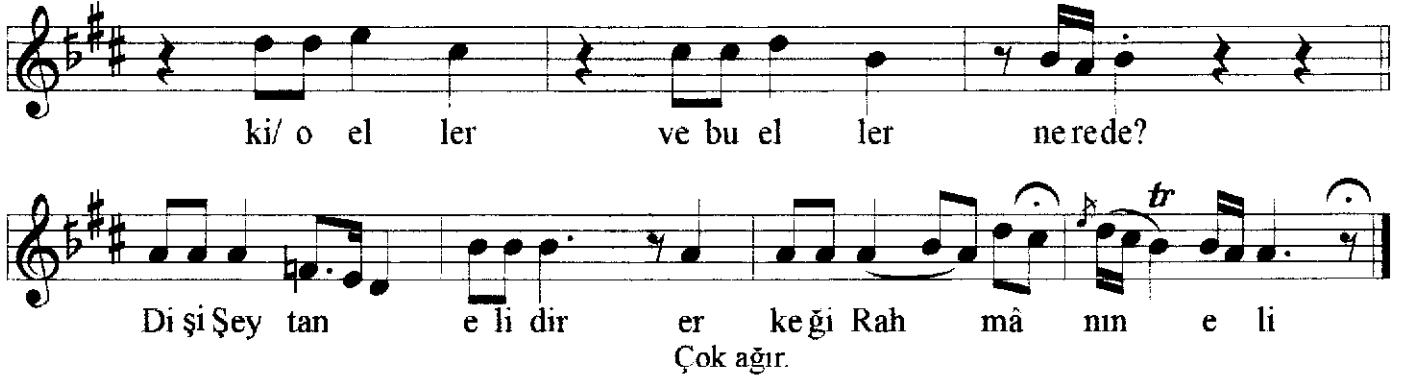
ri ne yol aç tı bu hâl Par ma ğın dan

ce re yân et ti su lar ay nı Zü lâl

Kat tı can can la ra Pey gam be ri Zî şâ

nın e li (Ağır) Mad de ler bir se de mâ nâ

de ği şir el ler de Var kı yâs et

ELLER

O günâhın bizi kahretse mucâzâtı gerek:
Cennetin Meyve-i Memnûna el sürdürerek
Etti dünyâyı haram Âdem'e Havvâ'nın eli.

Ne olur, Yûsuf'u on kardeş unutsaydı suda,
Sona erseydi serencâmı o gün bir kuyuda;
Ne olur, bâdiyeden Mısır'a giderken kervan;
Olmaz olsaydı o gün Yûsuf'a bir taht-ı revân.
Kırk asır yâdederez yalnız onun bir şeyini:
Yûsuf'un parçalayıp âr ü hayâ gömleğini,
Tepeden tırnağa fâşetti Zelihâ'nın eli.

Âdem evlâdı hatırlar dökerek gözyaşını:
Bir gümüş tepside Yahyâ-yı Resûl'ün başını
Sundu zâlimlere, işret günü, Selmân'ın eli.

Vurdu ejderden asâsiyle köpürmüş denize;
Dalgalar, diz çökerek, geldi huzûrunda dize.
Bahr-i Ahmer yanıp verdi geçit Mûsâ'ya;
Geçti kavmiyle berâber ovadan Sînâ'ya.
Sürdü tâ Rabb'e kadar kavmini Mûsâ'nın eli.

Dâimâ çarmıhı omzunda bir insan görürüm;
Her duâsiyle yürür hâle gelir bir kötürüm,
Her temâsiyle açar kör gözü İsâ'nın eli.

Çölde, kızgın güneş altında geçen gazve günü,
Kahraman ümmetinin gördü susuz düştüğünü.
Yeni bir mucizenin seyrine yol verdi bu hâl,
Parmağından cereyân etti sular aynı Zülâl.
Kattı can, canlara Peygamber-i Zîşân'ın eli.

Maddeler birse de mânâ değişir ellerde;
Var kıyas et ki o eller ve bu eller nerde?
Dişi, Şeytan elidir, erkeği, Rahmân'ın eli.